

ת"פ 53682/02/17 - מדינת ישראל נגד יעקב ישראל אסמאי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 53682-02-17 מדינת ישראל נ' אסמאי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט מוחמד עלי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב ישראל אסמאי (עציר)

הנאשמים

גזר דין

כתבי אישום ומהלך הדיון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בשני תיקים נפרדים: התיק הנוכחי (ת"פ 53682-02-17) ות"פ 19528-10-15 (להלן: **התיק המצורף**). בשני התיקים הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן וההתייחסות תהיה אפוא לכתבי האישום כפי שתוקנו.
2. בתיק הנוכחי הורשע הנאשם בעבירות של גניבה מרכב (שתי עבירות) לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ופריצה לרכב (שתי עבירות) לפי סעיף 413 רישא לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום בתיק הנוכחי, ביום 15.2.17 החנו שני המתלוננים - שהינם שותפים בעסק - את רכביהם ברחוב יוסף לוי בקרית ביאליק מול פתח עסקם. באותו יום, בין השעות 8:00 ו- 11:00, חלף הנאשם בסמוך לעסק והתפרץ לרכבו של מתלונן אחד באופן שפתח את דלת הנהג וסגר אותה, פנה לצידו השני של הרכב ופתח את דלת הנוסע שליד הנהג, נכנס לרכב אך לא מצא דבר ופנה לרכבו של המתלונן השני. הנאשם התפרץ לרכבו של המתלונן השני באופן שפתח את הדלת שליד הנהג, נכנס לרכב, פתח את תא הכפפות וגנב סכום שמסתכם לטענת המתלוננים בכ- 4000 ₪. לאחר מכן שב הנאשם והתפרץ בשנית לרכבו של המתלונן הראשון: הוא נכנס לתוך הרכב, פתח את תא הכפפות וגנב ממנו קופסת סיגריות ומעטפה ובה סכום כסף אשר מסתכם לטענת המתלוננים בכ- 3000 ₪.
3. בכתב האישום המצורף הורשע הנאשם בעבירות של גניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, ופריצה לרכב בכוונה לגנוב לפי סעיף 413 סיפא לחוק

העונשין בשילוב סעיף 29 (א) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום בתיק המצורף, ביום 18.4.14 בשעה 22:30 בחניון של מרכז מסחרי בקרית ביאליק, התפרץ הנאשם ביחד עם אחר לשלושה רכבים בכוונה לגנוב באופן שהאחר פתח את כלי הרכב באמצעות שלט "אוניברסלי" ואילו הנאשם נכנס לכלי הרכב וגנב מתוכם פריטים כלהלן: מתוך רכב אחד גנב מאפרה ובתוכה מטבעות כסף בסך ₪ 126 לערך; ומכל אחד משני הרכבים הנוספים קופסת סיגריות. צוין בכתב האישום כי באותו מעמד נמצאו הנאשמים על ידי השוטרים כשהם מחזיקים ברשותם את הרכוש והשלט האוניברסלי באמצעותו פרצו את הרכבים.

4. בישיבה שהתקיימה ביום 5.4.17 הודיעו הצדדים על הסדר דיוני במסגרתו הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן בתיק הנוכחי. כמו כן הודה בכתב האישום המצורף כפי שתוקן אף הוא. בין הצדדים הוסכם כי הטיעון לעונש יהיה "חופשי". לאור הודאת הנאשם, ניתנה הכרעת דין בה הורשע בעבירות שיוחסו לו בשני כתבי האישום ולבקשת המאשימה הטיעונים לעונש נדחו ליום 19.4.17.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה טענה לעונש, הפנתה לנסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו בכתבי האישום וביקשה ללמוד חומרה מהנסיבות שפורטו בהם. בין היתר הפנתה המאשימה לריבוי מעשי ההתפרצות; לתחום שהיה בביצוע העבירות בתיק המצורף, שכלל שימוש בשלט אוניברסלי; ולפעולות שנלוו לביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה. ב"כ המאשימה טענה שיש לראות בכל התפרצות אירוע נפרד וכי יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לכל התפרצות בין 6-12 חודשי מאסר. לענין גזירת העונש בתוך המתחם, הפנתה ב"כ המאשימה להרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/1), שכוללות הרשעה בעבירות חמורות בגין נדון למאסר בפועל. כן הפנתה המאשימה לכך שבמסגרת הרשעתו האחרונה (ת/2) הוטלו על הנאשם שני מאסרים מותנים באורך 6 ו- 12 חודשים. בהעדר שיקולי שיקום, ביקשה המאשימה להטיל עונש ברף העליון של המתחם וכן להפעיל את המאסרים המותנים במצטבר בינם לבין עצמם ולעונש שיוטל בתיק זה. בנוסף לכך ביקשה המאשימה להטיל מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים.

6. הסניגור חלק על טיעוני המאשימה. לדידו אין המדובר בעבירות מתוחכמות ואין לראות בהן חומרה. לטענת הסניגור, הרכוש שנגנב מתוך כלי הרכב אינו רב וערכו זעום; לא נגרם נזק לכלי הרכב; והעבירות לא בוצעו תוך שימוש בכלי פריצה. לדברי הסניגור מדובר בניצול הזדמנות שנקרתה בדרכו של הנאשם. כן הפנה הסניגור לחלופי הזמן ממועד ביצוע העבירות בתיק המצורף. לשיטת הנאשם יש לראות את שני כתבי האישום כאירוע אחד ולקבוע מתחם עונש הולם אחד שנע בין מספר חודשי מאסר ועד 8 חודשי מאסר. לחילופין טען הסניגור שיש לראות בכל כתב אישום כאירוע אחד נפרד. הסניגור שם את הדגש על נסיבותיו האישיות של הנאשם. לטענתו מדובר בנאשם עם נסיבות חיים קשות, בעבר אובחן כמי שסובל מבעיות קשב וריכוז, לא זכה לטיפול הולם ואף הוצא מהמסגרת החינוכית. עוד נטען כי הנאשם חבר לקבוצת נערים שולית ונחשף לשימוש בחומרים ממכרים. עוד הפנה הסניגור לכך שמדובר בנאשם צעיר שנופל לקטגוריה של נאשמים "בגירים צעירים". אשר למאסרים המותנים, טען הסניגור שאין מקום להפעלת התנאים במצטבר אחד ביחס לשני ויש להפעיל את המאסר המותנה הארוך מבין השניים, כמו כן נטען שהתנאי הוטל

בתיק שעניינו עבירה של ניסיון שוד, כי מדובר בתנאי ארוך ולא מידתי, ולפיכך יש מקום להפעילו בחופף למאסר שיוטל עליו בתיק זה.

7. בדברו האחרון ציין הנאשם כי הוא מצטער ומבקש להתחשב.

קביעת מתחם העונש ההולם

8. כידוע, שני שלבים עיקריים נדרשים לגזירת הדין, קביעת מתחם עונש הולם בשים לב לעקרון ההלימה, ולאחר מכן גזירת העונש בתוך מתחם העונש, זאת כשאין נימוקים המצדיקים סטיה מהמתחם לקולא או לחומרא. סעיף 40ט לחוק העונשין מונה את הנסיבות שיש להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש ההולם (שהנן נסיבות שקשורות באופן ענייני לנסיבות ביצוע העבירה), וסעיף 40יא' לחוק העונשין מונה את הנסיבות שבית המשפט רשאי להתחשב בהן בגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם.

9. תחילה יש להכריע במחלוקת לגבי השאלה כיצד יש להתייחס למעשים שפורטו בכתבי האישום. האם יש לראות בשני כתבי האישום על כרעיהם וקרביהם כאירוע אחד כטענת הנאשם, או שיש לראות בכל התפרצות אירוע אחד כטענת המאשימה (הכרעה זו נדרשת לאור האמור בסעיף 40ג לחוק העונשין). עמדתי היא כי יש לראות בכל כתב אישום אירוע נפרד שבגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם. כתב האישום בתיק הנוכחי מפרט שני מקרים של התפרצות וגניבה מתוך שני כלי רכב. אמנם מדובר בשני מתלוננים שונים ובנפגעי עבירה נפרדים, אולם ביניהם זיקה מסוימת בהיותם שותפים שהחנו את רכביהם סמוך לבית העסק אותו הם מנהלים. חשוב מכך, מדובר בשני מקרים בהם בוצעו עבירות דומות, שנושאות ערכים מוגנים זהים, שבוצעו באותו דפוס פעולה ובאותו מקום גיאוגרפי. זאת ועוד, מדובר בעבירות שבוצעו בסמיכות זמנים הדוקה. שיקולים אלה הופכים את העבירות לחלק מתוכנית עבריינית אחת (השוו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.14)). כתב האישום המצורף מתאר שלושה מקרים בהם בוצעו עבירות דומות, באותה שיטת ביצוע במהלכה חבר הנאשם לאחר שפתח את כלי הרכב באמצעות שלט אוניברסלי, ואילו הנאשם נכנס לתוך כלי הרכב. מהטעמים שצוינו לגבי כתב האישום בתיק הנוכחי יש לראות את העבירות מושא כתב האישום המצורף כאירוע אחד. ואולם ביחס בין שני כתבי האישום - מדובר בעבירות שבוצעו בהפרש זמנים ניכר, בעוד שהעבירות בתיק הנוכחי בוצעו ביום 15.2.17, העבירות בתיק המצורף בוצעו כשלוש שנים לפני כן ביום 18.4.14. המסקנה אפוא כי יש לראות בכל כתב אישום כמגלם אירוע אחד נפרד לגביו יש לקבוע מתחם עונש הולם.

10. במקרה שלפנינו הערך החברתי המוגן בעבירות בהן הורשע הנאשם ברור. העבירות נועדו לשמור על רכושו של הציבור תוך מתן דגש על כלי הרכב, ומכאן גם על איכות חייו. בית המשפט העליון חזר והדגיש שיש לתת משקל משמעותי לאינטרס הציבורי שמחייב ענישה מרתיעה למיגור עבירות רכוש הנוגעות לרכב. ראו בין היתר רע"פ 2366/10 ג'באלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.4.10). העבירות בהן הורשע הנאשם מצויות בסימן ה' 1 לפרק יא' לחוק העונשין. ההוראות שבסימן זה הוספו בתיקון מס' 28 לחוק העונשין אשר יועד כולו לעבירות הקשורות בכלי רכב, כדי להתמודד עם תופעת גניבת כלי רכב והפגיעה

בהם, תוך הגברת ההגנה על כלי הרכב מפאת חשיבותם לפרט (ראו רע"פ 6880/13 **קסטיאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.11.13)).

11. הנסיבות שפורטו בכתבי האישום מלמדות על חומרה לא מבוטלת. ראשית, מהנסיבות שפורטו בכתב האישום המצורף עולה, כי הנאשם ביחד עם אחר פרצו לכלי רכב באמצעות הצטיידות בשלט אוניברסלי שנועד לנטרל את ההגנה שבכלי הרכב מפני פתיחתם על ידי מי שאינם בעליהם. הצטיידות בכלי זה יש בה להעיד על מידה רבה של תחכום ותכנון. מסקנה זו עולה מעצם הצטיידות הנאשם והאחר באותו שלט והגעתם למרכז קניות בו חונים כלי רכב רבים. שנית, המדובר בשרשרת של עבירות שבוצעו בפרק זמן קצר. על פי עובדות האישום הנוכחי, הנאשם התפרץ לשני כלי רכב ברצף ומהעובדות שפורטו בכתב האישום המצורף עולה, כי הנאשם התפרץ לשלושה כלי רכב בו בזמן. ריבוי כלי הרכב אליהם התפרץ הנאשם מלמד על חומרה. שלישית, אמנם לכלי הרכב עצמם, הן כלי הרכב שצוינו באישום הנוכחי והן אלו שצוינו באישום המצורף, לא נגרם נזק, אולם עולה מהנסיבות כי הנאשמים נכנסו לתוך כלי הרכב וגנבו מתוכם פריטים. עם זאת יש לתת את הדעת לכך שהשלל לא היה רב. מתוך כלי הרכב באישום הנוכחי גנב הנאשם קופסת סיגריות וכן סכום של 900 ₪ (ראו פרוטוקול הדיון מיום 5.4.17; בהעדר ראיות ובשים לב לנטל המוטל על המאשימה, יש להעדיף את גרסת הנאשם). מכלי הרכב באישום המצורף גנבו קופסאות סיגריות וסכום כסף זעום.

12. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה וגניבה מרכב מעלה כי במקרים בהם דובר במקרה אחד הוטלו על נאשמים עונשים הנעים מעונש הצופה פני עתיד, דרך מאסר לתקופה הניתנת לנשיאה בעבודות שירות, וכלה בעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, הכל בהתאם לנסיבות המעשה ונסיבות העושה. ראו בין היתר: עפ"ג (מחוזי חיפה) 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (פורסם בנבו, 27.8.2014) - 12 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (שלום ב"ש) 20505-01-10 **מדינת ישראל נ' אבו עדרה** (פורסם בנבו, 21.7.2010) - 10 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 5313/12 **מדינת ישראל נ' ראיף** (פורסם בנבו, 11.7.2012) - 6 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (שלום רמלה) 33174-02-10 **מדינת ישראל נ' סמאדה** (פורסם בנבו, 10.4.2011) - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות; ת"פ (שלום רמלה) 2217-05-11 **מדינת ישראל נ' אבו כשכ** (פורסם בנבו, 31.5.2012) - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות; ת"פ (שלום ת"א) 4713/08 **מדינת ישראל נ' שצרבוטוב** (פורסם בנבו, 12.5.2011) - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות; עפ"ג (מחוזי מרכז) 56608-07-13 **מדינת ישראל נ' ברנס** (פורסם בנבו, 17.11.2013) - 4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

13. בנסיבות המקרה ולאור הנתונים שהובאו לעיל, מתחם העונש ההולם לכל אירוע נע בין 3-12 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי. יובהר כי לא ראיתי לערוך הבחנה בין מתחמי העונש ביחס לשני האישומים. אמנם יש לראות בחומרה רבה יותר את הנסיבות בכתב האישום המצורף שכללו שימוש בכלי מתוחכם, אך מנגד, הנזק שנגרם למתלוננים באישום הנוכחי הוא רב יותר. עוד יצוין כאן, כי לא ראיתי לכלול במתחם העונש קנס, זאת בשל מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם הנגזר מנסיבותיו האישיות, וכן לא ראיתי לכלול פיצוי. ל מבלי להקל ראש בנזקים העקיפים שנגרמו למתלוננים, לכלי הרכב עצמם - לא נגרם נזק. יתרה מכך - לא הובאו בפני נתונים בעניין פיצוי המתלוננים על ידי מבטחות רכביהם.

14. בנסיבות מקרה זה, ובהעדר כל אפיק שיקומי, אין כל נימוק שמצדיק סטיה מהמתחם לקולא וכן אין נימוקים המצדיקים סטיה מהמתחם לחומרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

15. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק העונשין). אפרט להלן את השיקולים אותם שקלתי.

(-) המדובר בנאשם צעיר, יליד 1994, בן 23 בעת ביצוע העבירות בתיק הנוכחי ובעת ביצוע העבירות בתיק המצורף היה כבן 20. אין חולק כי עונש מאסר בפועל יפגע בנאשם לאור גילו הצעיר. ואולם, אין מקום להפריז במשקל שיש לתת לשיקול זה. עברו הפלילי של הנאשם, על אף גילו הצעיר, מלמד כי הוא עבר כבר כפרת דרך בעולם העבריינות. לנאשם הרשעות קודמות ואף בעבירות חמורות. הנאשם הורשע בעבר בעבירות אלימות ונידון בגין למאסר בפועל. בין היתר נדון הנאשם בעבירת שוד בגינה ריצה מאסר בפועל, ולאחרונה הורשע בעבירת נסיון לשוד בגינה נידון ל- 20 חודשי מאסר בפועל. לא זו אף זו, בהרשעתו האחרונה הוטלו על הנאשם שני מאסרים על תנאי שלא הרתיעו אותו מביצוע העבירות מושא התיקים שעל הפרק.

(-) הסניגור טען כי מדובר בנאשם שנסיבות חייו אינן פשוטות. בין היתר נטען כי הנאשם נפלט ממסגרת הלימודים לאחר שלא ניתן טיפול כראוי בהפרעת קשב וריכוז ממנה סובל וכי בעבר חבר לקבוצה שולית והתדרדר לשימוש בחומרים ממכרים. הגם שלא הובאו ראיות לעניין זה ולא הונח בפני תסקיר שירות המבחן, אניח כי אכן טיעון זה משקף נכונה את מצבו של הנאשם.

(-) העבירות מושא האישום בתיק המצורף נעברו בשנת 2014. ואולם בנסיבות מקרה זה אינני סבור כי יש מקום לזקוף לקולא את חלוף הזמן מאז. מדובר בתקופת זמן לא ארוכה ועולה כי הנאשם שב וביצע אותן עבירות כפי שעולה מהרשעתו בתיק הנוכחי.

(-) בתיק זה הנאשם נתון במעצר עד תום ההליכים מיום 21.2.17 ועד היום; במסגרת התיק המצורף היה עצור מיום 18.4.17 עד 22.4.17. לבסוף, יש להתחשב בהודאת הנאשם בעבירות שיוחסו לו. בהודאה יש ממד של נטילת אחריות ושל ייתור העדתם של נפגעי העבירה על כל הטרחה הכרוכה בכך.

המאסרים על תנאי

16. נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים על תנאי שהוטלו במסגרת אותו גזר דין. מדובר בגזר דין שניתן ביום 24.9.2015 בתיק 17099-04-15 בבית המשפט המחוזי בחיפה. בא-כח המאשימה ביקשה להפעיל את המאסרים המותנים במצטבר ביחס ביניהם וכן ביחס לעונש שיוטל בתיק זה. מנגד, לטענת הסנגור, יש להפעיל את העונשים בחופף. על הפרק עומדות אפוא שתי שאלות הקשורות לאופן הפעלת התנאים: היחס בין התנאים בינם לבין עצמם; והיחס בין התנאי לבין העונש שיוטל על הנאשם בגין תיק זה.

17. אשר לשאלה הראשונה שעניינה היחס בין שני התנאים העומדים בפני הפעלה, על מנת להכריע

בשאלת אופן הפעלת התנאים, בחופף או במצטבר, יש לערוך הבחנה בין הפעלתם של מספר מאסרים מותנים שהוטלו באותו גזר דין, לבין מצב בו התנאים הוטלו בגזרי דין נפרדים. הואיל ובמקרה שבפנינו מדובר בשני תנאים שהוטלו בגזר דין אחד, אתמקד באפשרות זו (לענין הפעלת מספר תנאים שהוטלו בגזרי דין נפרדים והגישות השונות, ראו: עפ"ג (מחוזי חיפה) 20857-03-14 **אוסמזין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.5.2014); עפ"ג (מחוזי חיפה) 39724-04-14 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.8.2014); עפ"ג (מחוזי חיפה) 16297-07-14 **מדינת ישראל נ' גנאם** (פורסם בנבו, 18.9.2014). ראו גם בת"פ (שלום קריות) 42158-10-14 **מדינת ישראל נ' ציקבשוילי** (28.1.2015)).

18. שאלת אופן הפעלת שני מאסרים על תנאי שהוטלו באותו גזר דין עמדה לדיון בע"פ 4517/04 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 119 (2005) (להלן: עניין **מסארווה**), שם נקבע כי צבירתם של מספר עונשי מאסר על תנאי תתאים בעיקר לסיטואציה שבה גזר הדין הוא בגין עבירות שאין ביניהן זיקה (כגון שגזר הדין ניתן בגין שני אירועים מנותקים האחד מן השני), או כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירוצו במצטבר. אולם מקום שבו הפרשה כוללת עבירה אחת או כמה עבירות המשתייכות למסכת עבריינית אחת, כי אז הכלל הוא כי המאסרים על תנאי שהוטלו ואשר כעת עומדים בפני הפעלה יחפפו את זה - וכך יוטל מאסר לפי התקופה הארוכה ביותר. ראו גם: רע"פ 4935/12 **עמאר נ' מדינת ישראל** (13.1.2013).

19. התנאים הוטלו בגין הרשעת הנאשם בכתב אישום אחד, שכלל מסכת עובדתית אחת שהצמיחה עבירה אחת של ניסיון לשוד. הרשעת הנאשם הובילה להטלת עונש מאסר על תנאי "מדורג" שכולל שני רכיבים: אחד של 12 חדשים בגין עבירות אלימות או רכוש שהיא פשע או החזקת סכין; והשני למשך 6 חודשים בגין עבירות של אלימות או רכוש מסוג עוון. אמנם, בתיק הנוכחי נדון הנאשם בגין מספר עבירות רכוש בגדרי שני אישומים נפרדים, אולם מדובר בעבירות בעלי רכיבים ומאפיינים זהים והעבירות שמפעילות את התנאי, הארוך מזה, והקצר מזה - מקיימות תלות וזיקה שמצדיקות חפיפת התנאים באופן שיופעלו שני התנאים ויוטל התנאי הארוך בין השניים (השוו עניין **מסארווה**, עמ' 135).

20. אשר לשאלה השניה שעניינה היחס בין המאסר על תנאי לבין העונש המוטל בתיק זה, יש לתת את מלוא המשמעות לאמור בסעיף 58 לחוק העונשין ולהורות על הפעלת המאסרים במצטבר. על פי הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין, בדרך כלל הפעלת עונש מאסר על תנאי תעשה במצטבר לעונש המאסר שמוטל ותקופות המאסר יחפפו רק אם קיימים "טעמים שיירשמו". ראו למשל ע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נ' דטסה** (פורסם בנבו, 6.6.2013); רע"פ 8579/12 **דנינו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.7.2013), אשר בו חזר בית המשפט והזכיר את הדברים שנקבעו בע"פ 3869/09 **סלימן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.12.2009). כפי שצוין, הנאשם הורשע בשני אירועים נפרדים שכל אחד מהם כולל מספר עבירות, דבר שמצביע על חומרה; לנאשם הרשעות קודמות ואף בעבירות חמורות; וממכלול הנתונים לא ניתן להצביע על טעמים מיוחדים שמצדיקים חפיפת המאסרים (מלבד החפיפה בין שני התנאים שהוטלו באותו גזר דין קודם). בהקשר זה יצוין כי אין בידי לקבל את טענת הסניגור לפיה עונש המאסר על תנאי הוא לא מידתי, וגם אין לקבל את הטענה כי יש להתחשב בכך שעונש המאסר המותנה הוטל לאחר שהנאשם הורשע בעבירת אלימות חמורה, ואילו כאן עסקין בעבירות רכוש. קבלת טענת הסניגור יש בה

במידה רבה כדי לערעור על תוצאת גזר הדין בו הוטלו התנאים, וזאת אין לקבל. בנוסף יש בהילוך המבוקש כדי לפגוע במסר הברור הטמון במאסר על תנאי אשר כידוע רגליו נטועות בעבר אך פניו צופות אל העתיד ומבקשות להזהיר את הנאשם מפני ביצוע עבירות נוספות. במבחן זה הנאשם כשל כישלון חרוץ כפי שריבוי המעשים מלמד.

גזר הדין

21. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים שיפורטו להלן:

מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים.

הנני מורה על הפעלת עונשי המאסר המותנה למשך 12 ו- 6 חודשים שנפסקו במסגרת ת"פ 17009-04-15 בבית משפט מחוזי בחיפה ביום 24.9.15 באופן שיופעלו בחופף אחד ביחס לשני ובמצטבר למאסר שהוטל על הנאשם בתיק זה.

סה"כ ירצה הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר מיום 18.4.14 עד 22.4.14 ומיום 21.2.17 ועד היום.

6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה לפי סימן ה' 1 לפרק יא' לחוק העונשין, או עבירת רכוש מסוג פשע וירשע בה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' אייר תשע"ז, 30 אפריל 2017, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.